

Ročník 1962

Sbírka zákonů

Československé socialistické republiky

Částka 69

Vydána dne 29. prosince 1962

Cena 40 hal.

OBSAH:

125. Usnesení Národního shromáždění o schválení zákonných opatření předsednictva Národního shromáždění
126. Vládní nařízení, kterým se zřizují interrupční komise a provádí zákon o umělému přerušení těhotenství
-

125

USNESENÍ

NÁRODNÍHO SHROMÁŽDĚNÍ

ze dne 19. prosince 1962

o schválení zákonných opatření předsednictva Národního shromáždění

Národní shromáždění Československé socialistické republiky schvaluje

zákonné opatření předsednictva Národního shromáždění ze dne 11. července 1962 č. 63 Sb., kterým se mění § 2 odst. 4 zákona o Státní plánovací komisi,

zákonné opatření předsednictva Národního shromáždění ze dne 8. srpna 1962 č. 77 Sb., kterým se doplňuje a mění zákon o chmelařských výrobních oblastech, chmelařských polohách, povinném známkování chmele a o evidenci chmelnic,

zákonné opatření předsednictva Národního shromáždění ze dne 8. srpna 1962 č. 80 Sb., o rozšíření působnosti orgánů státní arbitráže na spory na úseku stavební investiční výstavby JZD.

Ficrlinger v. r.

126

VLÁDNÍ NAŘÍZENÍ

ze dne 21. prosince 1962,

kterým se zřizují interrupční komise a provádí zákon
o umělém přerušení těhotenství

Vláda Československé socialistické republiky stanoví podle § 45 zákona č. 65/1960 Sb., o národních výborech, a podle zákona č. 63/1957 Sb., o umělém přerušení těhotenství:

Zřízení interrupčních komisí

§ 1

[¹] Okresní národní výbory, obvodní národní výbory v Praze a městské národní výbory v Bratislavě, v Brně, v Ostravě a v Plzni (dále jen „okresní národní výbory“) zřizují okresní interrupční komisi jako užší komisi při zdravotnické komisi a pověřují ji působností ve věci provádění řízení o umělém přerušení těhotenství. Podle potřeby mohou zřídit i více takových interrupčních komisí, a to zpravidla pro každou nemocnici s poliklinikou.

[²] Krajské národní výbory a Národní výbor hlavního města Prahy (dále jen „krajské národní výbory“) zřizují krajskou interrupční komisi jako užší komisi při zdravotnické komisi a pověřují ji rozhodováním o odvolání proti rozhodnutím okresních interrupčních komisí.

§ 2

[¹] Okresní a krajské interrupční komise jsou tříčlenné.

[²] Okresní národní výbor volí pro každou okresní interrupční komisi

- a) předsedu z řad poslanců národního výboru, zpravidla z členů zdravotnické komise,
- b) jednoho člena z řad členů okresní populační komise, a není-li tato zřízena, z řad poslanců městského nebo místního národního výboru, členek výborů žen nebo zástupců okresní odborové rady,

c) jednoho lékaře, a to přednostu ženského a porodnického oddělení nemocnice s poliklinikou nebo polikliniky.

[³] Krajské národní výbory volí pro krajskou interrupční komisi

- a) předsedu z řad poslanců národního výboru, zpravidla z členů zdravotnické komise,
- b) jednoho člena z řad členů krajské populační komise, a není-li tato zřízena, z řad členek výboru žen nebo zástupců krajské odborové rady,
- c) jednoho lékaře, a to krajského lékaře pro péči o ženu a dítě.

[⁴] Okresní a krajské národní výbory volí za každého člena interrupční komise náhradníka stejným způsobem.

[⁵] V případě potřeby může být k jednání přizván další odborník. z jehož oboru je lékařská indikace nebo kontraindikace.

[⁶] Na členy interrupčních komisí se vztahují předpisy vládního nařízení č. 66/1960 Sb., o úpravě některých poměrů poslanců národních výborů a občanů zvolených za členy komisí národních výborů, ve znění vládního nařízení č. 189/1960 Sb.

§ 3

[¹] Okresní interrupční komise provádějí rozbor důvodů, které vedou ženy k podávání žádostí o umělé přerušení těhotenství, a projednávají s příslušnými orgány okresního národního výboru opatření k odstranění jejich příčin. O své činnosti podávají zprávy zdravotnické komisi okresního národního výboru. Zdravotnická komise okresního národního výboru předkládá v těsné součinnosti s ostatními komisemi okresního národního výboru souhrnné zprávy s návrhy opatření radě okresního národního výboru.

(2) Obdobnou činnost vykonávají i krajské interrupční komise.

Podmínky umělého přerušení těhotenství

§ 4

Těhotenství lze uměle přerušit jen se souhlasem těhotné ženy po předchozím povolení, a to jen v lůžkovém zdravotnickém zařízení; povolení lze udělit jen ze zdravotních důvodů nebo z jiných důvodů zvláštního zřetele hodných.

§ 5

(1) Zdravotní důvody (indikace), které jsou důvodem k umělému přerušení těhotenství, stanoví ministerstvo zdravotnictví.

(2) Za jiné zvláštního zřetele hodné důvody, které jsou důvodem k umělému přerušení těhotenství, se považují zejména:

- a) pokročilý věk ženy,
- b) nejméně 3 žijící děti,
- c) ztráta manžela nebo jeho invalidita,
- d) rozvrat rodiny,
- e) ohrožení životní úrovně v případech, kdy hospodářská odpovědnost za výživu rodiny nebo dítěte spočívá převážně na ženě,
- f) obtížná situace vzniklá otěhotněním u ženy neprovdané,
- g) okolnost, která nasvědčuje, že k otěhotnění došlo znásilněním nebo jiným trestným činem.

§ 6

(1) Umělé přerušení těhotenství nelze povolit, jsou-li tu zdravotní důvody proti umělému přerušení těhotenství (kontraindikace):

- a) těhotenství starší než 12 týdnů,
- b) akutní, subakutní, popřípadě chronické zánětlivé choroby pohlavního ústrojí,
- c) hnisavá ložiska ohrožující úspěšné provedení zákroku,
- d) probíhající akutní přenosná nemoc,
- e) krevní neshoda systému AB O u žen, které dosud nerodily,
- f) jestliže v posledních šesti měsících bylo již provedeno umělé přerušení těhotenství.

(2) Těhotenství může být uměle přerušeno i při kontraindikacích, jestliže by jeho pokračování ohrozilo život ženy.

(3) Trpí-li některý z rodičů těžkou dědičnou nemocí, je možno povolit umělé přerušení těhotenství, i když je starší než 12 týdnů nebo i když v posledních šesti měsících bylo těhotenství uměle přerušeno.

§ 7

(1) Při posuzování, zda umělé přerušení těhotenství má být povoleno, je třeba přihlížet nejen k hlavnímu důvodu, ale i k celkové situaci ženy, způsobené souhrnem zdravotních poruch a sociálních podmínek.

(2) U žen, které dosud nerodily, je třeba zvláště bedlivě uvážit všechny zdravotní i jiné důvody s ohledem na nebezpečí vzniku neplodnosti po prvním přerušení těhotenství.

Postup při projednávání žádosti o umělé přerušení těhotenství

§ 8

Žena žádající o umělé přerušení těhotenství se obrátí buď přímo nebo prostřednictvím svého ošetřujícího lékaře na přednostu ženského a porodnického oddělení kterékoliv nemocnice s poliklinikou v okrese, kde má žena trvalý pobyt, a sdělí mu své důvody. Není-li v tomto okrese nemocnice s poliklinikou, obrátí se na přednostu ženského oddělení polikliniky.

§ 9

Jestliže žena po vysvětlení neupustí od své žádosti, musí být žádost neprodleně předložena příslušné okresní interrupční komisi k rozhodnutí. Nevyhoví-li tato komise žádosti, poučí ženu o možnosti podat odvolání ke krajské interrupční komisi s tím, že použije-li této možnosti, musí tak učinit neprodleně.

§ 10

Žádost i odvolání musí být projednáno účelně a rychle tak, aby umělé přerušení těhotenství mohlo být provedeno do 14 dnů, nejpozději však před uplynutím 12 týdnů od počátku těhotenství, nejde-li o případy, kdy se umělé přerušení těhotenství může provést i po uplynutí 12 týdnů těhotenství.

§ 11

Za umělé přerušení těhotenství povolené z důvodů uvedených v § 5 odst. 2 stanoví interrupční komise k částečnému krytí ošetrovacích nákladů

příplatek v částce od 200—500 Kčs. Příplatek se platí hotově, o jeho zaplacení se vydá ošetřované ženě potvrzení. Od stanovení příplatku může být upuštěno ve výjimečných případech.

§ 12

(1) Interrupční komise po zvážení všech okolností si mohou k jednání zvát manžely žen, popřípadě muže, kteří otěhotnění způsobili, u dívek mladších 18 let též jejich rodiče.

(2) V jednotlivých případech mohou interrupční komise ženám (převážně svobodným matkám) doporučit po narození dítěte jeho výchovu v kojeneckých ústavech a dětských domovech.

§ 13

Všichni zúčastnění pracovníci jsou povinni zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se

dověděli při projednávání žádosti o umělé přerušení těhotenství; také s veškerou dokumentací o tom je nutno zacházet tak, aby tyto skutečnosti nebyly prozrazeny.

Závěrečná ustanovení

§ 14

Zrušují se:

vyhláška ministerstva zdravotnictví č. 104/1961 Sb., kterou se provádí zákon o umělém přerušení těhotenství,

směrnice ministerstva zdravotnictví o postupu při umělém přerušení těhotenství, poř. č. 31/1961 Sbírky směrnic pro národní výbory.

§ 15

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1963.

Široký v. r.